

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER

Bruxelles, den 27.06.2003
KOM(2003) 378 endelig

2003/0138 (COD)

Forslag til

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS FORORDNING

om ændring af Rådets forordning (EØF) nr. 1408/71 om anvendelse af de sociale sikringsordninger på arbejdstagere, selvstændige erhvervsdrivende og deres familiemedlemmer, der flytter inden for Fællesskabet, og af Rådets forordning (EØF) nr. 574/72 om regler til gennemførelse af forordning (EØF) nr. 1408/71, for så vidt angår harmonisering af rettigheder og forenkling af procedurer

(forelagt af Kommissionen)

BEGRUNDELSE

1. INDLEDNING

Det Europæiske Råd i Barcelona den 15.-16. marts 2002 besluttede, at et europæisk sygesikringskort skal erstatte de papirformularer, der for øjeblikket kræves i forbindelse med lægebehandling i andre medlemsstater, og anmodede Kommissionen om at fremsætte et forslag med henblik herpå inden Det Europæiske Råds forårsmøde i 2003. Et sådant kort vil forenkle procedurerne, men ikke indebære nogen ændring af de eksisterende rettigheder og pligter.

Kommissionen fremlagde derfor den 17. februar 2003 en meddelelse om indførelse af et europæisk sygesikringskort¹ (i det følgende benævnt "det europæiske kort"), hvori det foreslås, at det europæiske kort gradvis skal erstatte de blanketter, der i øjeblikket kræves for at kunne modtage sundhedsydelser under et midlertidigt ophold i en anden medlemsstat end den kompetente stat.

For at gøre det muligt at udskifte disse blanketter med det europæiske kort og for at sikre, at indførelsen af dette kort reelt medfører en forenkling af procedurerne, er der behov for to tiltag.

Dels må rettighederne for alle kategorier af forsikrede under midlertidige ophold i en anden medlemsstat end den kompetente stat harmoniseres, således at alle, der er omfattet af forordningen, kan få adgang til medicinsk fornødne naturalydelser under ophold i en anden medlemsstat.

Desuden bør der gennemføres en forenkling af de procedurer, som en patient, der har behov for behandling i opholdslandet, pålægges at følge, navnlig ved at afskaffe det ofte stillede krav om, at patienten skal henvende sig til et socialsikringskontor på opholdsstedet, inden den pågældende går til en behandler, så det bliver muligt for patienten at henvende sig direkte til behandleren.

Derudover er det nødvendigt at fastsætte bestemmelser, som definerer forholdet mellem socialsikringsinstitutioner og brugere.

¹ KOM(2003) 73 endelig.

2. BEMÆRKNINGER TIL ARTIKLERNE

2.1. Artikel 1

Ændring af forordning (EØF) nr. 1408/71

2.1.1. Ændring af artikel 22

I henhold til den nuværende forordning gælder der forskellige bestemmelser vedrørende retten til sundhedsydelse under et midlertidigt ophold i en anden medlemsstat end den kompetente stat eller bopælslandet, alt efter hvilken gruppe den forsikrede tilhører. Arbejdstagere og selvstændige erhvervsdrivende samt deres familiemedlemmer har ret til umiddelbart nødvendige naturalydelser under opholdet i en anden medlemsstat. Pensionister og deres familiemedlemmer er berettigede til de naturalydelser, der måtte være nødvendige (uden at der behøver at være tale om et akut behov), under ophold i en anden medlemsstat end bopælslandet. Personer, som arbejder og opholder sig i en anden medlemsstat end den kompetente stat (udstationerede arbejdstagere, personer beskæftiget ved international transport ...) og deres familiemedlemmer har ret til de fornødne naturalydelser i det land, hvor beskæftigelsen udøves. Arbejdsløse, som rejser til en anden medlemsstat for at søge arbejde, har ret til de fornødne naturalydelser i det pågældende land.

Der er udfærdiget forskellige blanketter, der skal gøre det muligt for de forskellige kategorier af forsikrede at gøre krav på naturalydelserne under det midlertidige ophold.

For at sikre, at alle disse kategorier af forsikrede behandles lige, og for at lette udskiftningen af blanketterne med kortet, bør rettighederne for alle de kategorier af personer, der er omfattet af forordningen, harmoniseres.

Artikel 22, stk. 1, litra a), bør derfor ændres for at give arbejdstagere og selvstændige erhvervsdrivende samt deres familiemedlemmer adgang til medicinsk fornødne naturalydelser under ophold i en anden medlemsstat.

For så vidt angår visse typer behandling, som for eksempel dialyse, er det af afgørende betydning for patienten at have adgang til behandlingen under hele opholdet i en anden medlemsstat. I artikel 22 indsættes derfor et nyt stk. 1a, hvori det fastsættes, at den i forordningens artikel 80 omhandlede administrative kommission opstiller en liste over naturalydelser, for hvilke der af praktiske årsager er behov for en forudgående aftale mellem den berørte person og den institution, der yder behandlingen, således at disse ydelser kan udredes under opholdet.

2.1.2. Ophævelse af artikel 22b

Formålet med artikel 22b er at give personer, som udøver deres beskæftigelse i en anden medlemsstat end den kompetente stat (eller om bord på et skib, der fører en anden medlemsstats flag end den kompetente stats), og som har ophold i den stat, hvor beskæftigelsen udøves (eller, når beskæftigelsen udøves om bord på et skib, i den stat, hvis flag skibet fører), samt deres familiemedlemmer ret til de fornødne naturalydelser under opholdet.

Eftersom ændringen af artikel 22, stk. 1, litra a), indebærer, at arbejdstagere og selvstændige erhvervsdrivende har ret til medicinsk fornødne naturalydelser under et ophold i en anden medlemsstat end den kompetente stat, er artikel 22b herefter overflødig og kan ophæves.

2.1.3. Ændring af artikel 25 og 31

Af hensyn til retssikkerheden og for at vise, at alle de af forordningen omfattede personkategorier nyder de samme rettigheder med hensyn til naturalydelser under midlertidige ophold, bør ordlyden af artikel 25 (arbejdsløse) og 31 (pensionister og rentemodtagere) bringes i overensstemmelse med ordlyden af artikel 22.

2.1.4. Ophævelse af artikel 34b

Det fastsættes i forordningens artikel 34a, at bestemmelserne i artikel 22, stk. 1, litra a), finder tilsvarende anvendelse på studerende, hvilket betyder, at de studerende har ret til umiddelbart nødvendige naturalydelser under opholdet i en anden medlemsstat end den kompetente stat. Formålet med den nuværende artikel 34b er at give studerende, som opholder sig i en anden medlemsstat end den kompetente stat for at studere, samt deres familiemedlemmer, som ledsager dem, adgang til de fornødne naturalydelser (uden at der behøver at være tale om et akut behov) under opholdet i den pågældende medlemsstat.

Efter ændringen af artikel 22, stk. 1, litra a), (som der henvises til i artikel 34a) vil studerende have ret til medicinsk fornødne naturalydelser under et ophold i en anden medlemsstat end den kompetente stat. Artikel 34b er herefter overflødig og kan ophæves.

2.1.5. Indsættelse af artikel 84a

For at sikre en mere effektiv anvendelse af forordningen bør forholdet mellem på den ene side socialsikringsinstitutionerne og på den anden side de personer, der er omfattet af forordningen, fastlægges utvetydigt. Et loyalt samarbejde mellem disse to parter vil ikke blot borge for en mere effektiv anvendelse af forordningen, men også sikre, at de personer, der er omfattet af denne, fuldt ud kan nyde godt af alle deres rettigheder i henhold til forordningen. Et sådant samarbejde vil skabe en bedre balance i forholdet mellem de to parter.

Det er derfor nødvendigt at fastsætte, at institutionerne og de forsikrede skal underrette hinanden om ethvert nyt forhold, der kan berøre retten til ydelserne. For institutionernes vedkommende drejer det sig blandt andet om enhver ændring af lovgivningen, som vil kunne influere på den berørtes situation, og for den forsikrede om ethvert arbejdsophør eller overgang til anden lønnet eller selvstændig beskæftigelse, enhver ændring af bopæls- eller opholdssted, for så vidt angår den forsikrede eller et af hans familiemedlemmer, og ændringer i den familiemæssige situation. Manglende opfyldelse af denne oplysningspligt fra den berørtes side kan give anledning til sanktioner. Medlemsstaterne fastsætter disse sanktioner i overensstemmelse med deres respektive nationale lovgivninger og under overholdelse af det grundlæggende proportionalitetsprincip. Ifølge Domstolens retspraksis i Camarotto og Vignone-sagerne (C-52/99 og C-53/99, dom af 22. februar 2001) skal disse sanktioner svare til dem, der er anvendelige i lignende situationer, der henhører under den nationale retsorden, ligesom de ikke i praksis må gøre det umuligt eller uforholdsmæssigt vanskeligt at udøve de rettigheder, der er tillagt de berørte ved forordningen.

For at disse fuldt ud skal kunne nyde godt af fordelene ved samordningen af de sociale sikringsordninger, skal institutionerne for deres vedkommende yde de berørte al den bistand, der er nødvendig. Hvor anvendelsen af forordningens bestemmelser giver anledning til vanskeligheder, kan den pågældende institution via sin regeringsrepræsentant forelægge problemet for Den Administrative Kommission.

2.2. Artikel 2

Ændring af forordning (EØF) nr. 574/72

2.2.1. Ændring af artikel 2 og 117

Artikel 2, stk. 1, omhandler blanketterne til de attester, bevidnelser, erklæringer, begæringer og øvrige dokumenter, der er nødvendige for anvendelsen af forordning (EØF) nr. 1408/71 og gennemførelsesforordningen. For at gøre det muligt for Den Administrative Kommission at følge udviklingen på teknisk plan er det hensigtsmæssigt at lade disse begreber erstatte af den fælles betegnelse ”dokumenter”, jf. definitionen i artikel 3, litra a), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1049/2001 af 30. maj 2001 om aktindsigt i Europa-Parlamentets, Rådets og Kommissionens dokumenter, dvs. ”ethvert indhold uanset medium (skrevet på papir eller opbevaret elektronisk, lyd- eller billedoptagelser, audiovisuelle optagelser) [...]”. Anvendelsen af dette begreb gør det muligt at udskifte E-blanketterne med kort med synlige data og med en hvilken som helst form for intelligent kort.

Af hensyn til retssikkerheden bør stk. 1, andet afsnit, ophæves. Målet med samordningen af de sociale sikringsordninger er netop som led i arbejdskraftens frie bevægelighed at lette overgangen fra én social sikringsordning til en anden. Det er derfor vigtigt, at de dokumenter, der skal fremlægges for at muliggøre en sådan overgang til en anden social sikringsordning, er umiddelbart genkendelige i kraft af deres ensartede udformning. Medlemsstaterne kan dog indbyrdes, uden at ændre ved den pågældende model, indgå administrative aftaler om ikke at udfylde alle felter. I dette tilfælde er der ikke behov for en udtalelse fra Den Administrative Kommission.

Artikel 117 bør ligeledes tilpasses, således at ”bevidnelser, attester, erklæringer, begæringer og andre dokumenter” erstattes af den fælles betegnelse ”dokumenter”.

2.2.2. Ændring af artikel 17

I forenklingøjemed bør artikel 17, stk. 6, hvorved bopælsstedets institution pålægges i tilfælde af hospitalsindlæggelse at underrette den kompetente institution om indlæggelsesdatoen og den forventede varighed af hospitalsopholdet, ophæves. Underretning om hospitalsindlæggelse tjener ikke noget formål og praktiseres desuden stadig sjældnere.

Også stk. 7, hvori bopælsstedets institution pålægges at underrette den kompetente institution om enhver tilkendelse af såkaldt større naturalydelse, kan ophæves i forenklingøjemed.

Efter ophævelsen af artikel 17, stk. 6 og 7, bør artikel 19a, stk. 2, artikel 21, stk. 2, artikel 22, stk. 2, artikel 23, andet afsnit, artikel 26, stk. 3, og artikel 31, stk. 2, tilpasses.

2.2.3. Ophævelse af artikel 20 og ændring af artikel 21, 26 og 31

Efter indførelsen af det europæiske kort og harmoniseringen af rettighederne for alle kategorier af forsikrede er der ikke nogen grund til at bibeholde artikel 20, som udelukkende

vedrører arbejdstagere beskæftiget ved international transport, og som derfor kan ophæves. Arbejdstagere beskæftiget ved international transport vil være i besiddelse af et europæisk kort, som udstedes af institutionen, og som giver adgang til alle fornødne naturalydelser under et midlertidigt ophold i en anden medlemsstat end den kompetente stat, uanset formålet med opholdet.

I henhold til artikel 21, 26 og 31 skal den berørte for opholdsstedets institution fremlægge en attest om, at han har ret til disse naturalydelser.

Kravet om, at opholdsstedets institution skal kontaktes, inden der rettes henvendelse til en behandler, forekommer urealistisk og ude af proportioner, navnlig når der er tale om et kort ophold i en anden medlemsstat, og kunne reelt hindre den fri bevægelighed for personer, for så vidt som den forsikrede nægtes adgang til naturalydelser, hvis den pågældende ikke forinden har fremlagt den nødvendige blanket for opholdsstedets institution. De forsikrede er i øvrigt ofte ikke bekendt med denne forpligtelse og er i god tro, når de er af den opfattelse, at det er selve blanketten, der sikrer dem adgang til naturalydelserne. Dertil kommer, at en lang række medlemsstater er holdt op med at straffe manglende overholdelse af denne procedure.

Faktisk erklærede Domstolen i sin dom af 25. februar 2003 i IKA-sagen (C-326/00, endnu ikke offentliggjort) som følger: *”Det må imidlertid fastslås, at en eventuelt manglende fremlæggelse for sygekassen af egen drift ikke kan have negative retsvirkninger for den pågældende.”* (præmis 47).

Det Europæiske Råd i Barcelona den 15.-16. marts 2002 besluttede i øvrigt vedrørende indførelsen af det europæiske kort, at procedurerne skulle forenkles med henblik på at lette adgangen til lægebehandling.

På denne baggrund bør overskriften og stk. 1 i artikel 21 samt artikel 26, stk. 1, og artikel 31, stk. 1, omformuleres, således at de berørte med et dokument, som attesterer deres rettigheder, dvs. det europæiske kort, kan få adgang til naturalydelserne ved at henvende sig direkte til behandlerne. Den forsikrede bør dog, i tilfælde af at vedkommende har tabt eller glemt dette dokument, have mulighed for at henvende sig til opholdsstedets institution, så denne kan anmode den kompetente institution om en tilsvarende attest.

Eftersom det europæiske kort kun vedrører naturalydelser, bør den hidtidige procedure fortsat finde anvendelse på kontantydelse. Det er derfor nødvendigt at indsætte et nyt stk. 1a i artikel 26.

2.3. Artikel 3

Artiklen vedrører denne forordnings ikrafttræden.

3. ANVENDELSE I LANDENE I DET EUROPÆISKE ØKONOMISKE SAMARBEJDSOMRÅDE OG I SCHWEIZ

Fri bevægelighed for personer er en af målsætningerne for og et af principperne i aftalen om Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde (EØS), som trådte i kraft den 1. januar 1994². I kapitel 1 i tredje del, der omhandler fri bevægelighed for personer, tjenesteydelser og kapital, vedrører artikel 28, 29 og 30 specifikt fri bevægelighed for arbejdstagere og selvstændige erhvervsdrivende. Nærmere bestemt er principperne i EF-traktatens artikel 42 vedrørende social sikring af arbejdstagere og selvstændige erhvervsdrivende, som flytter inden for Fællesskabet, gengivet i artikel 29. Følgelig bør dette forslag til forordning, såfremt det vedtages, også finde anvendelse i EØS-landene.

I aftalen mellem Det Europæiske Fællesskab og dets medlemsstater på den ene side og Det Schweiziske Forbund på den anden side om fri bevægelighed for personer, som trådte i kraft den 1. juni 2002³, gengives i artikel 8 principperne i EF-traktatens artikel 42 vedrørende social sikring af personer, der flytter inden for Fællesskabet. Følgelig bør dette forslag til forordning, såfremt det vedtages, også finde anvendelse i Schweiz.

² EFT L 1 af 3.1.1994, ændret ved Det Blandede EØS-Udvalgs afgørelse nr. 7/94 af 21. marts 1994 (EFT L 160 af 28.6.1994).

³ EFT L 114 af 30.4.2002.

Forslag til

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS FORORDNING

om ændring af Rådets forordning (EØF) nr. 1408/71 om anvendelse af de sociale sikringsordninger på arbejdstagere, selvstændige erhvervsdrivende og deres familiemedlemmer, der flytter inden for Fællesskabet, og af Rådets forordning (EØF) nr. 574/72 om regler til gennemførelse af forordning (EØF) nr. 1408/71, for så vidt angår harmonisering af rettigheder og forenkling af procedurer

(Tekst af relevans for EØS og for Schweiz)

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR -

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, særlig artikel 42 og 308,

under henvisning til forslag fra Kommissionen⁴,

under henvisning til udtalelse fra Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg⁵,

under henvisning til udtalelse fra Regionsudvalget⁶,

efter proceduren i traktatens artikel 251⁷, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) I konklusionerne fra Det Europæiske Råds møde i Barcelona den 15.-16. marts 2002 hedder det, at "et europæisk sygesikringskort skal erstatte de papirformularer, der for øjeblikket kræves i forbindelse med lægebehandling i andre medlemsstater. Kommissionen vil fremsætte et forslag med henblik herpå inden Det Europæiske Råds forårsmøde i 2003. Et sådant kort vil forenkle procedurerne, men ikke indebære nogen ændring af de eksisterende rettigheder og pligter".
- (2) Med henblik på at nå og endda overstige dette mål ved at sikre, at forsikrede og institutioner drager størst mulig fordel af det europæiske kort, er det nødvendigt på visse punkter at tilpasse Rådets forordning (EØF) nr. 1408/71 af 14. juni 1971 om anvendelse af de sociale sikringsordninger på arbejdstagere, selvstændige erhvervsdrivende og deres familiemedlemmer, der flytter inden for Fællesskabet⁸.

⁴ EFT C [...] af [...], s. [...].

⁵ EFT C [...] af [...], s. [...].

⁶ EFT C [...] af [...], s. [...].

⁷ EFT C [...] af [...], s. [...].

⁸ EFT L 149 af 5.7.1971, s. 2. Forordningen er ajourført ved Rådets forordning (EF) nr. 118/97 (EFT L 28 af 30.1.1997, s. 1) og er senest blevet ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1386/2001 (EFT L 187 af 10.7.2001, s. 1).

- (3) I henhold til den nuværende forordning gælder der forskellige bestemmelser vedrørende retten til naturalydelse under et midlertidigt ophold i en anden medlemsstat end den kompetente stat eller bopælslandet, alt efter hvilken gruppe den forsikrede tilhører, idet der sondres mellem umiddelbart fornøden behandling og fornøden behandling. Med det formål at forbedre beskyttelsen af de forsikrede bør der fastsættes bestemmelser om harmonisering af rettighederne for alle forsikrede med hensyn til adgangen til naturalydelse under et midlertidigt ophold i en anden medlemsstat end den stat, hvor den pågældende er forsikret eller har bopæl.
- (4) For så vidt angår visse typer løbende behandling, der kræver særlige strukturer, som for eksempel dialyse, er det af afgørende betydning for patienten at have adgang til behandlingen under opholdet i en anden medlemsstat. Den Administrative Kommission udarbejder i det øjemed en liste over naturalydelser, hvorom der indgås en forudgående aftale mellem den forsikrede og den institution, der yder behandlingen, for at sikre adgangen til disse ydelser og for at fremme den forsikredes frihed til at opholde sig midlertidigt i en anden medlemsstat.
- (5) Adgang til naturalydelser under et midlertidigt ophold i en anden medlemsstat opnås i princippet ved fremlæggelse af den relevante blanket i henhold til Rådets forordning (EØF) nr. 574/72 af 21. marts 1972 om regler til gennemførelse af forordning (EØF) nr. 1408/71 om anvendelse af de sociale sikringsordninger på arbejdstagere og deres familiemedlemmer, som flytter inden for Fællesskabet⁹. Visse medlemsstater kræver stadig, om ikke i praksis så i hvert tilfælde formelt, at en række supplerende formaliteter iagttages ved ankomsten til deres område. Disse krav, og deriblandt navnlig pligten til altid i forvejen at fremlægge en attest for opholdsstedets institution, der bekræfter retten til naturalydelser, forekommer imidlertid unødigt byrdefulde og kan lægge hindringer i vejen for de berørte personers frie bevægelighed.
- (6) Loyalt samarbejde mellem institutionerne og de personer, der er omfattet af forordningen, er af afgørende betydning for en effektiv og afbalanceret anvendelse af forordningen. Et sådant samarbejde indebærer, at såvel institutioner som forsikrede giver fyldestgørende oplysninger om ethvert nyt forhold, der kan berøre retten til ydelserne, herunder blandt andet den forsikredes arbejdsophør eller overgang til anden lønnet eller selvstændig beskæftigelse, ændring af bopæls- eller opholdssted, for så vidt angår den forsikrede eller et af hans familiemedlemmer, ændringer i den familiemæssige situation og ændringer i lovgivningen.
- (7) I lyset af hvor komplicerede situationer vedrørende personers mobilitet kan være, er der behov for en mekanisme, som gør det muligt for institutionerne at træffe en afgørelse i sager, hvor divergerende udlægninger af bestemmelserne i forordning (EØF) nr. 1408/71 og gennemførelsesforordningen bringer den berørtes rettigheder i fare. Hvor der ikke findes en løsning, som sikrer, at alle den berørtes rettigheder respekteres, skal det være muligt at forelægge sagen for Den Administrative Kommission.

⁹ EFT L 74 af 27.3.1971, s. 1. Forordningen er ajourført ved Rådets forordning (EF) nr. 1290/97 (EFT L 176 af 4.7.1997, s. 1) og er senest blevet ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1386/2001 (EFT L 187 af 10.7.2001, s. 1).

- (8) For at bringe forordningen på højde med den tekniske udvikling inden for informationsbehandling, som det europæiske kort er et centralt element i, da det er meningen, at kortet på længere sigt skal være et elektronisk medium, som er læsbart i samtlige medlemsstater, må ordlyden af artikel 2 og 117 i forordning (EØF) nr. 574/72 tilpasses, så den kommer til at omfatte begrebet ”dokument” i betydningen ”ethvert indhold uanset medium (skrevet på papir eller opbevaret elektronisk, lyd- eller billedoptagelser, audiovisuelle optagelser)” -

UDSTEDT FØLGENDE FORORDNING:

Artikel 1

Forordning (EØF) nr. 1408/71 ændres således:

1) Artikel 22 ændres således:

a) Stk. 1, litra a), affattes således:

”a) som får et medicinsk behov for naturalydelser under et ophold på en anden medlemsstats område, under hensyntagen til ydelsernes art og opholdets forventede varighed.”

b) Der indsættes som stk. 1a:

”1a. Af praktiske årsager indgås der for visse naturalydelser en forudgående aftale mellem den berørte person og den institution, der yder behandlingen, således at disse ydelser kan udredes under et ophold i en anden medlemsstat. Den Administrative Kommission opstiller en liste over disse ydelser.”

c) Stk. 3, første afsnit, affattes således:

”Bestemmelserne i stk. 1, 1a og 2 finder tilsvarende anvendelse på en arbejdstagers eller en selvstændig erhvervsdrivendes familiemedlemmer.”

2) Artikel 22b udgår.

3) Artikel 25, stk. 1, affattes således:

”1. En arbejdsløs arbejdstager eller selvstændig erhvervsdrivende, der er omfattet af bestemmelserne i artikel 69, stk. 1, eller artikel 71, stk. 1, litra b), nr. ii), andet punktum, og som opfylder betingelserne i den kompetente stats lovgivning for ret til natural- og kontantydelse, om fornødent under iagttagelse af bestemmelserne i artikel 18, har i det i artikel 69, stk. 1, litra c), fastsatte tidsrum ret til:

a) naturalydelser, som pågældende arbejdstager får et medicinsk behov for under opholdet i den medlemsstat, på hvis område han søger arbejde, under hensyntagen til ydelsernes art og opholdets forventede varighed. Disse naturalydelser udredes for den kompetente institutions regning af institutionen i den medlemsstat, hvor han søger arbejde, efter den for den sidstnævnte institution gældende lovgivning, som om han var forsikret der

b) kontantydelse, der udbetales af den kompetente institution efter den for denne institution gældende lovgivning; efter aftale mellem den kompetente institution og institutionen i den medlemsstat, hvor den arbejdsløse søger arbejde, kan ydelserne dog udbetales af den sidstnævnte institution for den førstnævnte institutions regning i overensstemmelse med reglerne i den kompetente stats lovgivning. De i artikel 69, stk. 1, omhandlede ydelser ved arbejdsløshed ydes ikke for det tidsrum, i hvilket der modtages kontantydelse.”

4) Artikel 31 affattes således:

”Artikel 31

Pensionistens (rentemodtagerens) og/eller hans familiemedlemmers ophold i en anden stat end den, hvor de er bosat

En person, der har ret til pension eller rente efter lovgivningen i en eller flere medlemsstater, og som er berettiget til ydelser efter lovgivningen i en af disse medlemsstater, samt den pågældendes familiemedlemmer har, når de opholder sig i en anden medlemsstat end den, hvori de er bosat, ret til:

a) medicinsk fornødne naturalydelse under et ophold i en anden medlemsstat end bopælsstaten, under hensyntagen til ydelseens art og opholdets forventede varighed. Disse naturalydelse udredes af opholdsstedets institution efter den for denne institution gældende lovgivning, til udgift for institutionen på det sted, hvor pensionisten (rentemodtageren) eller dennes familiemedlemmer er bosat

b) kontantydelse, der i givet fald udbetales af den kompetente institution som fastsat efter bestemmelserne i artikel 27 eller artikel 28, stk. 2, efter den for denne institution gældende lovgivning; efter aftale mellem den kompetente institution og institutionen på opholdsstedet kan disse ydelser dog udbetales af sidstnævnte institution for førstnævnte institutions regning efter reglerne i den kompetente stats lovgivning.”

5) Artikel 34b udgår.

6) Der indsættes som artikel 84a:

”Artikel 84a

Forholdet mellem institutionerne og de personer, der er omfattet af denne forordning

1. Institutionerne og de personer, der er omfattet af denne forordning, har en gensidig forpligtelse til oplysning og samarbejde med henblik på at sikre, at denne forordning anvendes efter hensigten.

Institutionerne besvarer i overensstemmelse med princippet om god forvaltningsskik alle forespørgsler inden for en rimelig frist. De meddeler de berørte personer alle oplysninger, der kan hjælpe disse til at nyde godt af deres rettigheder i henhold til denne forordning.

De berørte personer underretter hurtigst muligt de kompetente institutioner om enhver ændring i deres personlige forhold eller familiemæssige situation.

2. Manglende opfyldelse af den i stk. 1, tredje afsnit, nævnte oplysningspligt kan give anledning til sanktioner i henhold til den nationale lovgivning, som står i et rimeligt forhold til overtrædelsen. Disse sanktioner skal dog svare til dem, der er anvendelige i lignende situationer, der henhører under den nationale retsorden, ligesom de ikke i praksis må gøre det umuligt eller uforholdsmæssigt vanskeligt at udøve de rettigheder, der er tillagt de berørte ved forordningen.

3. Hvor udlægningen eller anvendelsen af denne forordning giver anledning til vanskeligheder, som kan bringe rettighederne for en af forordningen omfattet person i fare, kontakter institutionen i den stat, hvor den pågældende har bopæl, institutionen eller institutionerne i den eller de andre berørte medlemsstater. Findes der ikke en løsning inden for en rimelig frist, kan sagen forelægges for Den Administrative Kommission.”

Artikel 2

Forordning (EØF) nr. 574/72 ændres således:

1) Artikel 2, stk. 1, affattes således:

”1. Modellerne til de dokumenter, der er nødvendige for anvendelsen af forordningen og gennemførelsesforordningen, udarbejdes af Den Administrative Kommission.

Disse dokumenter kan overføres mellem institutionerne enten ved hjælp af papirblanketter eller via telematiktjenester som standardiserede elektroniske meddelelser i henhold til bestemmelserne i afsnit VIa. Dataudveksling ved hjælp af telematiktjenester er betinget af en aftale mellem de kompetente myndigheder i afsender- og modtagerstat.”

2) Artikel 17, stk. 6 og 7, udgår.

3) Artikel 19a, stk. 2, affattes således:

”2. Bestemmelserne i gennemførelsesforordningens artikel 17, stk. 9, finder tilsvarende anvendelse.”

4) Artikel 20 udgår.

5) Artikel 21 affattes således:

Artikel 21

Naturalydelser ved ophold i en anden medlemsstat end den kompetente stat

1. For at opnå naturalydelser i medfør af forordningens artikel 22, stk. 1, litra a), nr. i), skal arbejdstageren eller den selvstændige erhvervsdrivende for behandleren fremlægge et dokument udstedt af den kompetente institution, som bekræfter, at han har ret til disse naturalydelser. Dette dokument udfærdiges i overensstemmelse med bestemmelserne i artikel 2. Kan den berørte ikke fremlægge nævnte dokument, retter han henvendelse til opholdsstedets institution, som anmoder den kompetente institution om en attest, der bekræfter, at den berørte har ret til naturalydelserne.

2. Bestemmelserne i gennemførelsesforordningens artikel 17, stk. 9, finder tilsvarende anvendelse.”

6) Artikel 22, stk. 2, affattes således:

”2. Bestemmelserne i gennemførelsesforordningens artikel 17, stk. 9, finder tilsvarende anvendelse.”

7) Artikel 23, andet afsnit, affattes således:

”I de i forordningens artikel 22, stk. 3, andet afsnit, omhandlede tilfælde betragtes imidlertid institutionen på familiemedlemmernes bopælssted og lovgivningen i familiemedlemmernes bopælsland som henholdsvis den kompetente institution og den kompetente stats lovgivning ved anvendelse af gennemførelsesforordningens artikel 21 og 22.”

8) Artikel 26 ændres således:

a) Stk. 1 affattes således:

”For at opnå de i forordningens artikel 25, stk. 1, omhandlede naturalydelse skal den arbejdsløse eller det familiemedlem, der ledsager ham, for behandleren fremlægge et dokument udstedt af den kompetente institution, som bekræfter, at han har ret til disse naturalydelser. Dette dokument udfærdiges i overensstemmelse med bestemmelserne i artikel 2. Kan den berørte ikke fremlægge nævnte dokument, retter han henvendelse til institutionen på det sted, hvortil han er rejst, som anmoder den kompetente institution om en attest, der bekræfter, at den berørte har ret til naturalydelserne.”

b) Der indsættes som stk. 1a:

”For at opnå de i forordningens artikel 25, stk. 1, omhandlede kontantydelse for sig selv og sine familiemedlemmer skal den arbejdsløse for sygeforsikringsinstitutionen på det sted, hvortil han er rejst, fremlægge en attest, som skal indhentes fra den kompetente sygeforsikringsinstitution før hans afrejse. Fremlægger den arbejdsløse ikke denne attest, retter institutionen på det sted, hvortil han er rejst, henvendelse til den kompetente institution for at fremskaffe den. Denne attest skal bekræfte, at han har ret til de nævnte ydelser på de i forordningens artikel 69, stk. 1, litra a), angivne betingelser, anføre, for hvor lang tid han er berettiget til ydelserne under hensyntagen til bestemmelserne i forordningens artikel 69, stk. 1, litra c), og nærmere angive størrelsen af de kontantydelse, der i det nævnte tidsrum eventuelt skal udbetales som sygeforsikringsydelse i tilfælde af uarbejdsdygtighed eller hospitalsindlæggelse.”

c) Stk. 3 affattes således:

”3. Bestemmelserne i gennemførelsesforordningens artikel 17, stk. 9, finder tilsvarende anvendelse.”

9) Artikel 31 affattes således:

”Artikel 31

Naturalydelser til pensions- eller rentemodtagere og deres familiemedlemmer ved ophold i en anden medlemsstat end den, hvor de er bosat

1. For at opnå naturalydelser i medfør af forordningens artikel 31 fremlægger en pensions- eller rentemodtager for behandleren et dokument udstedt af opholdsstedets institution, som bekræfter, at han har ret til disse naturalydelser. Dette dokument udfærdiges i overensstemmelse med bestemmelserne i artikel 2. Kan den berørte ikke fremlægge nævnte dokument, retter han henvendelse til opholdsstedets institution, som anmoder institutionen på bopælsstedet om en attest, der bekræfter, at den berørte har ret til naturalydelserne.

2. Bestemmelserne i gennemførelsesforordningens artikel 17, stk. 9, finder tilsvarende anvendelse.

3. Bestemmelserne i denne artikel finder tilsvarende anvendelse, for så vidt angår tilkendelse af naturalydelser til de i forordningens artikel 31 omhandlede familiemedlemmer. Hvis de er bosat på en anden medlemsstats område end pensions- eller rentemodtageren, udstedes det i stk. 1 omtalte dokument af institutionen på deres bopælssted.”

10) Artikel 117, stk. 1, affattes således:

”1. På grundlag af undersøgelser og forslag fra Det Tekniske Udvalg, der er omhandlet i artikel 117c i gennemførelsesforordningen, tilpasser Den Administrative Kommission de modeller til dokumenter samt de kredsløb og procedurer for overførsel af data, der er nødvendige for forordningens og gennemførelsesforordningens anvendelse, til de nye databehandlingsteknikker.”

Artikel 3

Denne forordning træder i kraft på [...] dagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

Udfærdiget i Bruxelles, den [...].

På Europa-Parlamentets vegne
Formand

På Rådets vegne
Formand